

DE SAMVIRKENDE
INVALIDEORGANISATIONER

København, den 10. februar 1960.

Til folketingsudvalget vedrørende forslag til lov om revalidering.

På et møde i København den 18. januar 1960 havde De samvirkende Invalideorganisationer lejlighed til at fremkomme med en række synspunkter i anledning af forslaget til lov om revalidering. Formandens indledning vedlægges til udvalgets orientering*); men til yderligere uddybning af vore synspunkter tillader vi os at gøre nedenstående bemærkninger.

Amtsrevalideringsudvalg m. m.

Vi hilser med glæde nedsættelsen af amtsrevalideringsudvalgene, hvorved det lokale initiativ i høj grad skulle kunne opmuntres. Udvalgenes sammensætning giver os ingen grund til særlige bemærkninger, idet socialministeren til enhver tid har muligheder for at supplere disse udvalg, såfremt han måtte finde det ønskeligt. Med hensyn til amtsrevalideringskontorerne ser vi meget gerne disse oprettet, men er formentlig enige med socialministeren i, at etablering af disse kontorer må ske i takt med udviklingen, ligesom det er en forudsætning, at kvalificeret personale forefindes.

Vi læser forslaget således, at den erhvervs-hæmmede registreres af amtsrevalideringsudvalget, respektive amtsrevalideringskontoret, og det må vel siges at være en naturlig konsekvens af lovens idé. Vi ønsker imidlertid at understrege, at et nært samarbejde må skabes imellem de lokale organer og særfor-sorgsinstitutionerne, idet man gerne skulle undgå, at revalidenten blev testet flere gange eller måske testet utilstrækkeligt, simpelthen fordi særfor-sorgsinstitutionerne må formodes at råde over den højeste sag-kundskab inden for deres områder.

Revalideringsinstitutionerne.

Vi har fået det indtryk, at en kommune, som ikke ønsker at deltage i revalideringsarbejdet — måske fordi den er for lille til selv at have en revalideringsinstitution — med sit veto kan forhindre oprettelsen af en revalideringsinstitution. Det mener vi er såre uheldigt og henstiller, at man enten pålægger staten den fulde forpligtelse til oprettelsen af revalideringsinstitutioner eller skaber lovhjæmmel til at tvinge kommunerne til at være med.

Det fremgår ikke af loven, hvorledes arbejdsforholdene imellem revalideringsinstitutionerne, invalideforsikringsretten og ministerierne skal være. Vi ønsker derfor at understrege værdien af, at institutionerne sikres de friest mulige arbejdsforhold, det vil blandt andet sige tillægges en betydelig indflydelse på, hvem der skal optages på institutionerne, for derved sikrer man bedst muligt det milde skøn ved optagelser, der er nødvendigt, hvis revalideringen skal nå ud til de hårdest ramte.

Det er lykkeligst, dersom institutionerne økonomisk kan hvile i sig selv, men det må siges ganske klart, at det lader sig næppe gøre, hvis man også skal være i stand til at hjælpe de alvorligst handicappede. Vi håber derfor, at man er indstillet på at udforme en takst- og tilskudspolitik, der gør en virkelig bredt anlagt revalidering mulig, og i denne forbindelse ønsker vi så stærkt som muligt at understrege, at ikke mindst stat og kommune må føle det som en forpligtelse at aftage den produktion, der er livsnerven i enhver revalideringsinstitution. Gælder dette revalideringsinstitutioner i

*) Ikke optrykt her.